

faste Ejendomme, var det endvidere foreslaaet, at ogsaa en Række upersonlige Ejere skulde inddrages under Forpligtelsen til at svare Formueskat, saaledes: Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar, Forbrugs- og Produktionsforeninger, Spare- og Laanekasser, Kreditforeninger og Kreditkasser, ligesom Skatten ogsaa skulde paa- hvile de Staten, Kommunerne, offentlige og private Stiftelser tilhørende Land- og Skovbrugsejendomme.

Det Beløb af Formueskatten, som paa denne Maade tænktes overført til Kommunerne, ansloges til at udgøre ca. 1,934,000 Kr. (Indberetningen S. 40).

Ved de af Regeringen nu forelagte Forslag er der imidlertid valgt en anden Vej til at bringe Kommunerne Lettelse, idet der, i Forbindelse med Forslag om Ændringer i Reglerne for den kommunale Beskatning, vil blive fremsat Forslag om at yde Kommunerne et kontant Tilskud af Statskassen. Som Følge heraf ere Bestemmelserne om Overførelse af en Del af Formueskatten udgaede af nærværende Lovforslag, og i Sammenhæng hermed ere atter de ovenfor nævnte Paabud om en Udvidelse af Formueskattens Omraade bortfaldne (jfr. ogsaa §§ 11 og 13).

Til § 12.

ad Nr. 2. Medens suspensivt betingede Formuerettigheder i Almindelighed ikke bør medføre Forpligtelse til at svare Formueskat hverken for den fremtidige Ejer eller for den nuværende Rentenyder, da ingen af dem for Tiden er Formuens Ejer, er det fundet rigtigt at give en særlig Regel for det Tilfælde, at den fremtidige Ejer er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen. I dette Tilfælde anbefaler det sig af praktiske Grunde, at Rentenyderen bør tilsvare Formueskatten, idet der ellers let vil kunne aabnes Adgang for en Families Medlemmer til at unddrage sig fra Formuens Beskatning.

ad Nr. 3. I Regeringsforslaget af 1897 var det foreskrevet, at Brugsrettigheder eller Krav paa periodiske Ydelser, saasom Pensioner, Livrenter o. lign., skulde beskattes som Formue paa Grundlag af en Kapitalisering efter visse nærmere fastsatte udførlige Regler, der tog Hensyn til Ydelsens Varighed og den berettigedes Alder, og at samtidig hermed selve den periodiske Ydelse skulde beskattes som Indkomst efter dens fulde aarlige Beløb. Disse Bestemmelser, der ere meget haarde over for de paagældende Skatteydere og utvivlsomt ikke lade sig bringe i Samklang

med holdbare Beskatningsprincipper, bleve under Forhandlingerne paa Rigsdagen ændrede derhen (Forslagets § 5), at naar Livrente o. lign. er erhvervet ved Indskud af Nyderen selv, skulde der ikke svares Indkomstskat af mere end 4 pCt. af Kapitalværdien, medens Formueskatten forblev uforandret. Denne Regel er ganske vist teoretisk korrekt, men er dog heller ingenlunde uangribelig og udelukker ikke iøjnefaldende Urimegheder og Anomalier. Men i hvert Fald lide begge disse Regler i lige Maal af store praktiske Ulemper. De besværliggøre i høj Grad Udfindelsen af de skattepligtige Beløb, medens der, hvad enten der er Tale om Selvangivelse eller ikke, maa lægges stor Vægt paa, at Reglerne ere saa simple og let fattelige som muligt. Disse udviklede og omstændelige Kapitaliseringsregler ville for de fleste saavel Ligningsmænd som Skatteydere være uforstaaelige. De ville give Anledning til mange Fejtagelser og — i hvert Fald tilsyneladende — Uretfærdigheder, og medens Bryderiet ved Skatteansættelsen vil blive meget stort, ville de Skattebeløb, hvorom det kommer til at dreje sig, være af meget ringe Betydning. Det er derfor her foreslaaet at lade Bestemmelserne om slige Ydelsers Kapitalisering helt udgaa, medens de da til Gengæld belastes med Indkomstskat efter deres fulde aarlige Beløb (jfr. §§ 4, 5, 14 og den tidligere Forslag vedføjede Kapitaliserings-Tabel). En Konsekvens heraf er det omvendt, at Kapitalværdien af slige Ydelser ikke kan fradrages ved Beregningen af en skattepligtigs Formue (§ 13).

ad Lit. e. I Teksten er det undladt at nævne Patent-, Forfatter- og Forlagsrettigheder. Grunden er dels den, at deres udtrykkelige Fremhævelse let vil virke vildledende, idet disse Rettigheder sjældent ville have nogen paaviselig Værdi, saa længe de ikke faktisk ere afhændede, dels at de, for saa vidt de skulde kunne falde ind under de almindelige Udtryk „alle vedvarende Rettigheder og Fordringer, der have en Værdi, som kan ansættes i Penge“, overhovedet ikke behøve at nævnes og, for saa vidt de falde ind under de i Nr. 2 nævnte Rettigheder, efter det foran udviklede, ikke ville være at ansætte til Kapitalværdi.

Til § 13.

Jfr. Bemærkningerne til § 12, Nr. 3.

Til § 14.

ad Nr. 1—4. De her givne Regler for Værdisætningen af faste Ejendomme ere enslydende med dem, som ere optagne i